

Match på Rya

Golfspelare ger upp alldeles för lätt. Denna sanning skall jag belysa med en händelse ur verkliga livet.

Handlarn i Ljungbyhed hade beslutat anmäla oss till Ryas populära korp-golf, foursome match, någon gång i 70-talets början. Jag kände mig mycket hedrad. Handlarn hade 11 i handicap, jag hade 30. Hur kunde det komma sig att han valt just mig ...

- Vi blir ett bra lag, sa Handlarn. Med alla dina dubbelslag lagda till mina elva har vi en god chans att vinna. Vi åker dit dan innan och bor över i min stuga. Den ligger alldeles vid 8:an på Rya.

- Men korp-golf, sade jag. Du är specerihandlare och jag är reklamgubbe. Hur skall det gå ihop?

- Jag har pratat med klubben och skall förresten skänka ett pris till juniorerna. Vi kommer att uppträda under namnet Fria företagare i Ljungbyhed. Allting ordnar sig. Bara lugn!

Vi åkte till Rya dagen före tävlingen och hade en trevlig kväll i Handlarns stuga. Efter en god och närande frukost påföljande morgon och efter några timmars torsk-pilke bortåt Ven gjorde vi oss beredda för tävlingen. Någon tid för driving-rangen gavs inte.

- Vi måste putta lite så vi kommer i form, sa Handlarn, vilket vi gjorde. Sedan iväg till första tee för att hälsa på våra motståndare.

Två unga lejon i vita, emblemförsedda kepsar, bruna knickers och gröna yllestrumpor och med matchande tröjor från Lyle & Scott samt blankpolerade läderskor från Lilywhites, vann lottningen.

Ett av dem besteg målmedvetet första tee, spanade ut över hålet och presenterade sig därefter med en drive, som landade mitt i fairway 250 meter bort, efter att ha vridit kroppen i en båge som skulle fått en ormmänniska att verka stel som en pinne.

- Inte så tokigt, sa Handlarn uppskattande.

- Vem skall börja, du eller jag? frågade han. Äsch, börja du förresten, så får jag korthålen.

Efter sex hål var vi fem ner men vann 7:e tack vare att ena lejonet spelat på fel boll.

- Nu har det lossnat, sa Handlarn. Nu tar vi dem! Och med en total självklarhet övertog han honnören och fick till en rökare ut mot Öresund.

- Kanske för långt, sa han. Vi slår en provisorisk sen.

Det andra lejonet hade en backsving som gick nästan ända till marken. Hans drive hamnade efter en vidunderlig draw mitt i böjen, 20 meter förbi fairwaybunkern på det osedvanligt läckra fempar-hålet.

Jag slog på order av Handlarn en provisorisk boll, varefter vi började vandringen nerför den långa, branta, snirklande backen mot Sundet.

Handlarns boll var out of bounds vid Strandvägen. Min låg efter en kraftig slice vid ölkällaren på Handlarns tomt. Out!

- Vi ger dem hålet, föreslog jag. Vi har ju ändå ingen chans ...

- Aldrig i livet! sa Handlarn.

- Nej, vi skall slå en ny, upplyste han lejonen. Släpp igenom dem som är bakom. Vi kommer strax.

- Nu är det inte så brått, sa han till mig. Vi tar en öl inne hos mig så slår jag en ny sedan.

Och vi tog vägen inom stugan, drack var sin bärs i lugn och ro, pratade lite om det lyckade torskipket och om fördelen av att ha en stuga vid 8:ans fairway på Rya, tills Handlarn fann det lämpligt att trava upp för den långa, branta snirklande backen till 8:ans tee på Rya Golfklubb för att slå det femte slaget för Fria företagare i Ljungbyhed.

Det gick bra och bollen hamnade kort bunkern.

Lejonen hade under tiden släppt fem bollar och jag (inte Handlarn) fruktade att deras tålamod hade prövats till det yttersta. Men när jag gick fram och slog Ljungbyhedslagets 6:e slag log de bara och berömde min knuff av bollen kort bäcken.

Ingen torde klara ut vad som rör sig i matchspelares huvuden. Det lärde jag mig förstå när jag såg ett lejon på Ryas 8:e satsa allt han hade för att nå green på två slag, fast det inte behövdes, och med påföljd att bollen hamnade out of bounds, borta vid bron, ni vet.

Och sedan slog det andra lejonet deras fjärde slag rakt i bäcken framför green.

Handlarn, som var känd för irrationellt spel, höll på att sänka vår boll från 90 meter för en sju.

Lejonen droppade med plikt och slog därpå sjätte out of bounds bakom greenen.

Vi fick hålet och vandrade tillsammans alla fyra mot 9:an.

- Där ser du, sa Handlarn, man skall aldrig ge upp.

Det gjorde däremot lejonen, som började bråka inbördes, så till den grad att de slutligen skildes i vredesmod på 12:e hålet under samtidigt uppgivande av matchen.

Handlarn tackade artigt för god kamp och gladde sig åt att det nu gavs tillräckligt med tid att ägna vederbörlig omsorg åt senapssåsen till torsken.

Det är förstås pinsamt att behöva bekänna att varken lejonen eller jag kunde golfreglerna särskilt bra på den tiden. (Handlarn kunde regler, men bara sådana som han ansåg sig ha nytta av.) Nu vet förstås alla, att Fria företagare i Ljungbyhed skulle ha förlorat 8:e hålet i Ryas korpgolf någon gång i början av 1970-talet, enligt regel 6:7, vilket sannolikt hade givit matchen en helt annan utgång.

Av detta kan vi lära att golfspelare aldrig ska ge upp. Och att de skall lära sig golfreglerna.